

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 625/2020-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. decembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, Teodora Tekela 23, Trnava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s porušením čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tdo 61/2019 a jeho uznesením z 18. decembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. augusta 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA]

(napr. Nikolova a Velichkova proti Bulharsku z 20. 12. 2007, Ali a Ayse Duran proti Turecku z 8. 4. 2008). Právna úprava má zodpovedať princípu proporcionality a má umožniť súdu, aby uložil taký trest z hľadiska jeho druhu a výmery, ktorý bude so zreteľom na individuálne zvláštnosti konkrétneho trestného činu, osobné vlastnosti a pomery páchatel'a nevyhnutný na dosiahnutie jeho účelu.

4. Vychádzajúc z judikatúry ústavného súdu, podľa ktorej súd nie je viazaný doslovným znením zákonného ustanovenia, „*sa sťažovateľ domnieva, že súd nie je v danej veci viazaný ustanovením § 39 ods. 3 písm. b/ Tr. Zák. a môže rozhodnúť aj inak, na základe vlastného vyhodnotenia konkrétneho prípadu, aby nevznikol nepomer medzi primeranosťou trestu, závažnosťou konania a osobnými pomermi páchatel'a, a aby vplyv trestu na páchatel'a nebol neprimeraný.*

Vychádzajúc zo zásady humanity treba dodržať princíp úmernosti represie, aby táto neprekročila mieru nevyhnutnú na splnenie účelu trestu.

... ESELP zdôraznil, že nie je nikdy prípustné uchýliť sa k trestom, ktoré sú v rozpore s čl. 3 dohovoru, akýkoľvek by mal byť ich odstrašujúci účinok (rozsudok ESELP z 15. marca 1978 vo veci Tyrer proti Spojenému kráľovstvu, ods. 31).“.

5. Sťažovateľ poukazuje na svoj zdravotný stav, uvádza, že má ťažké bolesti miernené opiátmi a liekmi ovplyvňujúcimi psychiku a je odkázaný na invalidný vozík. Jeho stav sa postupne zhoršuje bez možnosti zlepšenia, odumiera mu nervový systém chrbtice (miecha), čím postupne dochádza k ochrnutiu, nemôže dlho ležať, sedieť, nekontroluje držanie moču a pod. Sťažovateľ sa pohybuje na invalidnom vozíku, je plne odkázaný na pomoc iných osôb – odsúdených, pričom v podmienkach väzníc nie sú vytvorené bezbariérové podmienky, čo len zväčšuje jeho utrpenie.

6. V danej veci poukazuje sťažovateľ na to, že za zásadnú otázku, či „*je možné znížiť trest odňatia slobody aj bez ohľadu na dolnú hranicu uvedenú v ustanovení § 39 ods. 3 písm. b/ Tr. zák., NS SR vo svojom rozhodnutí neriešil, vychádzal z toho, že pod dolnú hranicu 8 rokov nie je možné sťažovateľovi trest odňatia slobody uložiť, čo odôvodnil odkazom na zákonné ustanovenie § 39 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. Teda základnú otázku, ktorú*

sťažovateľ v dovolaní uviedol, Najvyšší súd SR právnou argumentáciou, či je niečo takéto možné alebo nie, ak je to možné, prečo to v danom prípade nie je možné aplikovať, nevyriešil.“.

7. Právny záver najvyššieho súdu, že túto námietku nemožno podradiť pod žiadny dovolací dôvod, sťažovateľ považuje za formálny. V uvedenej veci ide o výklad konkrétneho hmotnoprávneho ustanovenia [§ 39 ods. 3 písm. b) a § 34 ods. 1 Trestného zákona] v rámci trestného konania pri obhajobe, čo predstavuje dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) a h) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

8. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru a porušenie čl. 16 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 2 listiny postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní a jeho uznesením z 18. decembra 2019, napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zruší a sťažovateľovi prizná náhradu trov konania v sume 450,24 €.

II.

Právomoc ústavného súdu, relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

14. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 ústavy), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci

všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

15. Ústavný súd považuje za potrebné poukázať tiež na svoju judikatúru, v zmysle ktorej rozhodnutie a postup všeobecného súdu, ktoré sú v súlade s platným a účinným zákonom (na vec aplikovateľnými procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi), nemožno kvalifikovať ako porušovanie základných ľudských práv (m. m. napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

16. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06) každý má právo na to, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma.

17. Ústavný súd ďalej konštatuje, že úlohou všeobecných súdov rozhodujúcich o vine a treste nie je plniť očakávania osôb braných na zodpovednosť za protiprávne konania. Povinnosťou týchto súdov konkrétne pri ukladaní trestov je, aby vzhľadli na závažnosť trestného činu a jeho následky, ktoré by mali byť priamo úmerné uloženému trestu. V tomto ohľade musia mať všeobecné súdy na pamäti zásadu proporcionality, aby sa trest uložený neminul účelu (m. m. III. ÚS 4/2011, IV. ÚS 244/2013).

18. Podľa čl. 16 ods. 2 ústavy nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

19. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

20. Podľa čl. 8 ods. 2 listiny nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len preto, že nie je schopný dodržať zmluvný záväzok.

21. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

22. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

23. Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má tieto minimálne práva:

a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu;

b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;

c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú;

d) vylúčať alebo dať vylúčať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe;

e) mať bezplatnú pomoc tlmočníka, ak nerozumie jazyku používanému pred súdom alebo týmto jazykom nehovorí.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

24. Najvyšší súd v napadnutom uznesení poukázal na dovolacie námietky sťažovateľa, na vyjadrenie prokurátorky Krajskej prokuratúry v Trnave. Vychádzajúc z obsahu dovolania, najvyšší súd konštatoval, že popri namietaní nezákonnosti domovej prehliadky a nemožnosti vypočuť nezúčastnenú osobu sťažovateľ sekundárne ako ďalšie porušenie práva na obhajobu namietal, že konajúce súdy sa nezaoberali jeho argumentáciou týkajúcou sa možnosti znížiť trest odňatia slobody aj bez ohľadu na hranicu uvedenú v § 39 ods. 3 písm. b) Trestného zákona. Sťažovateľ v tejto námietke videl naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a h) Trestného poriadku.

25. Najvyšší súd poukázal na to, že dovolacia argumentácia sťažovateľa bola takmer identická s jeho argumentáciou v odvolaní proti rozsudku okresného súdu. Konštatoval, že z rozsudku okresného súdu a uznesenia krajského súdu ako odvolacieho súdu možno vyvodiť, že tieto súdy interpretovali a aplikovali správne príslušné ustanovenia, ich právne úvahy vychádzali z konkrétnych faktov, považoval ich za logické, legitímne a právne akceptovateľné. Tieto rozhodnutia považoval za náležité, zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnené. Osobitne krajský súd vo svojom uznesení reflektoval na sťažovateľove námietky a poskytol mu primeranú odpoveď – jasne, zrozumiteľne a vyčerpávajúco odôvodnenú. Z tohto hľadiska podľa najvyššieho súdu nemožno uvažovať o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

26. Námietky sťažovateľa týkajúce sa výšky uloženého trestu analyzoval najvyšší súd následne z toho hľadiska, či ich nemožno subsumovať pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, ktorého naplnenie predpokladá uloženie trestu mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo uloženie takého druhu trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa. Dovolací súd uviedol, že za dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku nemožno považovať námietku, že *«súdy pri ukladaní trestu použili ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody v obvineným subjektívne „nepostačujúcej“ miere... obvinený sa domáhal práve takéhoto postupu, a to vzhľadom na jeho nepriaznivý zdravotný stav.»*.

27. Najvyšší súd zdôraznil, že hmotnoprávne ustanovenie § 39 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody má fakultatívnu povahu a je paralelou so všeobecnými kritériami pre voľbu druhu trestu a jeho výmery podľa § 34 ods. 1, 3 a 4 a nasl. Trestného zákona, preto nemožno sťažovateľom subjektívne vnímanú *„nepostačujúcu alebo nedostatočne priaznivú aplikáciu ustanovenia § 39 Trestného zákona podradiť dokonca ani pod nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia zakladajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Pokiaľ totiž súd prvého stupňa využil niektoré z citovaných zákonných ustanovení zakladajúce jeho moderačné oprávnenie tak, ako tomu je vo veci predstavujúcej predmet dovolacieho prieskumu a uložený trest v konečnom dôsledku vymeral v rámci zákonom predpokladanej zníženej sadzby, nemožno tvrdiť, že by trest bol uložený mimo sadzbu upravenú v Trestnom zákone za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznán za vinného.“*. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku nemôže byť podľa najvyššieho súdu naplnený tým, že *„mu síce bol uložený trest za použitia § 39 a nasl. Trestného zákona, avšak napriek označenému postupu obvinený subjektívne pociťuje uložený trest ako neprimerane prísny.“*.

28. Na záver napadnutého uznesenia najvyšší súd podotkol, že za obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov podľa § 172 ods. 4 Trestného zákona, zo spáchania ktorého bol sťažovateľ právoplatne uznán vinným, možno uložiť trest odňatia slobody vo výmere od 20 do 25 rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie. Sťažovateľovi bol za použitia § 39 ods. 1 Trestného zákona

uložený trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov. V sťažovateľovej veci „*bolo síce možné, aby súd prvého stupňa postupom podľa § 39 ods. 3 písm. b) Trestného zákona uložil obvinenému trest odňatia slobody aj v ním prezumovanej výmere 8 (osem) rokov (pozn.: čo by zároveň bolo najpriaznivejšou možnou eventualitou s poukazom na dotknuté ustanovenie Trestného zákona v závere vety), avšak pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody vo výmere jedenásť rokov za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, je z hľadiska jeho výmery trestom plne súladným s rozpätím trestnej sadzby upravenej v osobitnej časti Trestného zákona.*“.

29. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého uznesenia, ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd sa s námietkou sťažovateľa týkajúcou sa výmery uloženého trestu a aplikácie ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody, v ktorom videl naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a h) Trestného poriadku, náležite vysporiadal a riadne vysvetlil dôvody, pre ktoré nezistil danosť uplatnených dovolacích dôvodov. Odpoveď najvyššieho súdu na dovoláciu námietku sťažovateľa týkajúcu sa uloženia trestu odňatia slobody v uvedenom rozsahu ústavný súd považuje za vyčerpávajúcu, bez zjavných logických protirečení, zodpovedajúcu kritériám pre riadne odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov judikatúrou ústavného súdu a zároveň súladnú s podstatou a so zmyslom aplikovaných právnych noriem [predovšetkým § 371 ods. 1 písm. c) a h) Trestného poriadku].

30. V kontexte s právnou argumentáciou najvyššieho súdu a jeho odkazom na právne závery okresného súdu a krajského súdu sa ústavný súd v potrebnom rozsahu oboznámil s rozsudkom okresného súdu a uznesením krajského súdu. Je zřejmé, že konajúce súdy zohľadnili pri ukladaní trestu sťažovateľovi dve poľahčujúce okolnosti a taktiež rozsah a závažnosť spáchaného trestného činu. Nepriaznivý zdravotný stav sťažovateľa považovali za dôvod na mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody podľa § 39 Trestného zákona, pričom vzhľadom na rozsah a povahu trestného činu okresný súd uložil sťažovateľovi trest odňatia slobody pri dolnej hranici zákonom ustanovenej sadzby v zmysle § 39 ods. 3 písm. b) Trestného zákona. Okresný súd tiež poukázal na inštitút prerušenia výkonu trestu a upustenia od výkonu trestu, pri ktorých sa zohľadňuje zdravotný stav obžalovaných.

Aj na podklade týchto skutočností vyplývajúcich z rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu právne závery najvyššieho súdu nemožno považovať za arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené, preto sú ústavne akceptovateľné. Na tomto základe nemožno uvažovať o porušení základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

31. Ústavný súd nezistil skutočnosti, ktoré by viedli k záveru o porušení niektorých práv v zmysle čl. 6 ods. 3 dohovoru. Porušenie týchto práv alebo niektorého z nich sťažovateľ v ústavnej sťažnosti špecificky neodôvodňuje. Sťažovateľ tiež osobitne neodôvodňuje porušenie čl. 8 ods. 2 listiny, pričom ústavný súd neidentifikoval také okolnosti, ktoré by viedli k záveru o porušení tohto článku listiny.

32. Subjektívna nespokojnosť sťažovateľa s uloženým trestom odňatia slobody a so spôsobom, akým konajúce súdy aplikovali inštitút mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody, nemôže viesť k záveru o porušení zákazu inkorporovaného v čl. 16 ods. 2 ústavy. Najvyšší súd poukázal na pôvodnú trestnú sadzbu vo výmere od 20 do 25 rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie. Uviedol tiež, že vzhľadom na rozsah a povahu spáchaného trestného činu považoval uloženie trestu odňatia slobody pri dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby za skutočnosť, ktorá nenapĺňa špecifikovaný dovolací dôvod. Spôsob, akým najvyšší súd a v nadväznosti na to aj okresný súd a krajský súd aplikovali § 39 Trestného zákona, zodpovedá zmyslu a účelu tohto zákonného ustanovenia. Nemožno akceptovať námietku sťažovateľa, že všeobecné súdy nie sú vždy viazané doslovným textom zákona, čo je právny názor, ktorý formuloval ústavný súd vo svojej judikatúre. Uvedený právny názor ústavný súd formuloval vždy vo väzbe na konkrétny prerokovaný prípad a nemožno ho interpretovať tak, že konajúci súd sa od zákonného textu môže odchyliť vždy, keď to požaduje adresát právneho predpisu. Ústavný súd v tomto prípade nezistil také okolnosti, ktoré by odôvodňovali takýto výnimočný a mimoriadny postup. V tomto smere je relevantné, že okresný súd poskytol sťažovateľovi nepriamu odpoveď odkazom na alternatívne inštitúty aplikovateľné pri nepriaznivom zdravotnom stave sťažovateľa, ktoré má sťažovateľ k dispozícii na zmiernenie dopadov uloženého trestu.

33. Na tomto základe ústavný súd ústavnú sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

34. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. decembra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu